

PARAULES DE VIDA

Els joves en l'Església

Durant el mes d'octubre que acabem d'iniciar, se celebrarà a Roma la XV Assemblea general ordinària del Sínode dels bisbes. En aquesta ocasió, per voluntat del papa Francesc, es reflexionarà sobre *els joves, la fe i el discerniment vocacional*. L'objectiu fonamental d'aquesta assemblea no és un altre que reflexionar sobre com l'Església ha de complir la seua missió de convidar als joves a conèixer i estimar a Jesucrist, anunciar-los el missatge de l'Evangelí i ajudar-los a descobrir la seua vocació, és a dir, el que Déu vol de cadascun d'ells, perquè estem convençuts que només responant a la crida del Senyor es troba la veritable alegria.

El papa Francesc ens ha recordat constantment des de l'inici del seu pontificat que l'Església no ha de ser autorreferencial. Això significa que no es predica a ella mateixa, sinó a Jesucrist. Aquest és el servei que vol prestar a la humanitat i, per tant, també als joves. En la trobada i en la relació d'amistat amb el Senyor, viscuts en un clima d'oració i de pregària, cada jove cristià ha de descobrir la seua pròpia vocació, és a dir, la missió que Déu ha pensat per a ell, i disposar-se a respondre amb generositat.

Malgrat que aparentment les diverses vocacions que trobem en el Poble de Déu ens puguin

semblar molt diferents i fins i tot oposades, no podem oblidar que, en realitat, la vocació cristiana és única: és una vocació a l'amor, que en cadascú ha d'assumir una forma concreta en les decisions que es van prenent al llarg de la vida i que inclouen l'elecció d'estat (matrimoni, ministeri ordenat o vida consagrada), la professió, el compromís social i polític que cadascú vulga assumir, l'estil de vida, la gestió del temps i dels diners, etc... L'important és que els joves que se senten i volen ser cristians vagin prenent aquestes decisions com a deixebles de Crist amb totes les conseqüències.

Si l'Església vol complir la seua missió d'ajudar als joves a trobar el seu camí i viure'l amb alegria, no hem d'oblidar tres principis fonamentals en la pastoral juvenil: en primer lloc, hem d'intentar que arriben a descobrir que el millor tresor que poden trobar en la vida i que han d'esforçar-se per cuidar, és l'amistat amb Jesucrist. Fer-los veure que un cristià és, abans de res, un amic del Senyor i que tot el que els oferim en les parròquies i altres institucions eclesials és perquè cuiden eixa amistat de manera que arribi a ser cada dia més intensa.

No oblidem que estan en una etapa de la vida en la qual tenen més dubtes que certeses i més interrogants

que respostes. No els exigim unes seguretats que no poden tenir. La nostra tasca és acompanyar-los personalment, de manera que se senten escoltats i compresos i, des d'ací, es disposen a ser generosos amb Crist i amb els altres. Finalment, hem de tenir present que aquest acompanyament ha de fer-se amb delicadesa, respectant la seua llibertat. Només així arribaran a confiar en l'Església com un lloc segur on puguen trobar orientació i ajuda en la seua vida.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Esclerocardia

Esclerocardia és la paraula grega que llegim a la Bíblia i traduïm per «duresa de cor». La trobem, per exemple, a Mc 10,4, quan Jesús respon als fariseus que li preguntaven si un home es pot divorciar de la seua esposa.

L'home i la dona són dos éssers d'igual dignitat, cadascú insuficient, però que es realitzen plenament en el do de si mateix, en l'entrega recíproca per al goig i satisfacció de l'altre en ordre a la possible procreació. La seua unió es basa, a diferència dels altres éssers de la creació, en el do de les seves persones. Per això, l'amor encara que impliqui el cos, no pot reduir-se a la sexualitat.

El projecte diví respecte el matrimoni és un projecte d'amor, vida, unitat... L'amor veritable entre

aquestes dues persones és indissoluble. No per una imposició externa sinó per una necessitat intrínseca.

Però aquesta poesia original es va anar apagant a mesura que l'ésser humà, incapaç d'integrar-se al pla de Déu, oposa el seu propi projecte, afloren els egoïsmes. En la unitat original dels esposos hi ha entrat la separació. Què ha passat? Que la persona humana s'ha contaminat amb la malaltia de l'esclerocardia, la duresa de cor per entendre i viure l'amplitud del projecte diví.

Jesús, responant als fariseus, accepta la normativa donada per Moisès, «per la vostra esclerocardia, per la vostra duresa de cor. Però, al principi, Déu creà l'home i la dona... i ells dos formen una sola família» (Mc 10,5-6).

Avui comprovem que, en molts casos, aquell retrat bucòlic de la família s'ha esvaït. I l'Església, Mare de Misericòrdia, ens demana una actitud acollidora envers les persones que sofreixen el trencament del seu matrimoni. En l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia* hi llegim: «Cal reconèixer que hi ha casos on la separació és inevitable. A vegades pot arribar a ser fins i tot moralment necessària» (241). I també, «un discerniment particular és indispensable per acompanyar pastoralment els separats, els divorciats, els abandonats. Cal acollir i valorar especialment el dolor dels qui han patit injustament la separació...» (242).

Cal molta dosi de comprensió, d'amor i de perdó per vèncer l'esclerocardia.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

Los jóvenes en la Iglesia

Durante el mes de octubre que acabamos de iniciar, se celebrará en Roma la XV Asamblea general ordinaria del Sínodo de los obispos. En esta ocasión, por voluntad del papa Francisco, se reflexionará sobre *los jóvenes, la fe y el discernimiento vocacional*. El objetivo fundamental de esta asamblea no es otro que reflexionar sobre cómo la Iglesia tiene que cumplir su misión de invitar a los jóvenes a conocer y amar a Jesucristo, anunciarles el mensaje del Evangelio y ayudarles a descubrir su vocación, es decir, lo que Dios quiere de cada uno de ellos, porque estamos convencidos de que sólo respondiendo a la llamada del Señor se encuentra la verdadera alegría.

El papa Francisco nos ha recordado constantemente desde el inicio de su pontificado que la Iglesia no debe ser autorreferencial. Esto significa que no se predica a ella misma, sino a Jesucristo. Este es el servicio que quiere prestar a la humanidad y, por tanto, también a los jóvenes. En el encuentro y en la relación de amistad con el Señor, vividos en un clima de oración y de plegaria, cada joven cristiano debe descubrir su propia vocación, es decir, la misión que Dios ha pensado para él, y disponerse a responder con generosidad.

A pesar de que aparentemente las diversas vocaciones que encontramos en el Pueblo de Dios nos puedan parecer muy distintas e incluso opuestas, no podemos olvidar que, en realidad, la vocación cristiana es única: es una vocación al amor, que en cada uno debe asumir una forma concreta en las decisiones que se van tomando a lo largo de la vida y que incluyen la elección de estado (matrimonio, ministerio ordenado o vida consagrada), la profesión, el compromiso social y político que cada uno quiera asumir, el estilo de vida, la gestión del tiempo y del dinero, etc... Lo importante es que los jóvenes que se sienten y quieren ser cristianos vayan tomando estas decisiones como discípulos de Cristo con todas las consecuencias.

Si la Iglesia quiere cumplir su misión de ayudar a los jóvenes a encontrar su camino y vivirlo con alegría, no debemos olvidar tres principios fundamentales en la pastoral juvenil: en primer lugar, hemos de intentar que lleguen a descubrir que el mejor tesoro que pueden encontrar en la vida y que deben esforzarse por cuidar, es la amistad con Jesucristo. Hacerles ver que un cristiano es, ante todo, un amigo del Señor y que todo lo que les ofrecemos en las parroquias y otras instituciones eclesiales es para que cuiden esa amistad de forma que llegue a ser cada día más intensa.

No olvidemos que están en una etapa de la vida en la que tienen más dudas que certezas y más interrogantes que respuestas. No les exijamos unas seguridades que no pueden tener. Nuestra tarea es acompañarles personalmente, de modo que se sientan escuchados y comprendidos y, desde ahí, se dispongan a ser generosos con Cristo y con los demás. Finalmente, hemos de tener presente que este acompañamiento ha de hacerse con delicadeza, respetando su libertad. Sólo así llegarán a confiar en la Iglesia como un lugar seguro donde puedan encontrar orientación y ayuda en su vida.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Tot celebrant el Sexenni a Morella

El dissabte dia 18 d'agost vam viure amb emoció l'entrada de la imatge de la Mare de Déu de Vallivana a Morella; era el principi de la gran celebració sexennal. L'any llarg de preparació havia donat pas als dies més importants en la vida dels morellans. L'Anunci, la preparació dels carrers, l'organització dels gremis ja formaven part d'un passat prou llunyà; també l'entrada de la brosta, la crida sexennal, l'entrada de les colònies, la muntada dels carrers i, fins i tot, la rogativa, havien passat com una exhalació.

El dia de l'entrada de la imatge de la Mare de Déu fa eixir molts sentiments acumulats.

Salutació per un escolanet a la porta de la Basílica, entrada amb els cants de tots els presents, espectacular el pas per dins del temple. Finalment arriba al que ha de

ser el seu tron durant nou setmanes al cambri de l'Església Arxiprestal, la seua residència temporal. Ja han començat les festes del «LIV Sexenni». La salutació del nostre bisbe Enrique dona pas a la llarga veneració de tots els presents.

Ja a partir del mateix diumenge dia 19 van succeint-se els dies del solemne novenari. El primer

dia a càrrec de la vila i del clergat, ens presideix el bisbe Enrique i ens acompanyen nombroses autoritats, però el més important és que la gent de Morella ha començat a complir la paraula donada. Aquella vesprada, la nostra mare visita els morellans amb la processó general: gràcies per haver tornat a veure'ns.

Els dies es van succeint acceleradament, cada dia se'n fa responsable un dels gremis, com una reminiscència històrica que cobra vida cada sis anys. Les grans celebracions donaran pas al silenci, a la presència callada, fins que el dia 14 d'octubre eixirà a visitar els seus morellans preferits: els malalts i, el següent dissabte, dia 20 d'octubre, tornarà a baixar al seu santuari on continuarà acollint tots els que ho necessiten.

Eduard Blasco

Festa de la Cinta 2018 a l'Ampolla

Des de fa molts anys, una colònia de tortosins, baixa a passar l'estiu a l'Ampolla. Per aquest motiu, l'església del poble té una capella lateral totalment dedicada a la Mare de Déu de la Cinta amb una imatge imponent i unes pintures al·legòriques de la seva baixada i del regal del cingol.

Enguany, l'últim dissabte d'agost, el dia 25, van organitzar entre tots una celebració eucarística molt singular. El Capítol Catedral havia donat permís per portar la relíquia en el nou reliquiari a l'Ampolla.

Tortosins, ampolleros i estiuencs van convertir el temple parroquial en un improvisat santuari de la Mare de Déu i així que començà la processó d'entrada, tothom començà a cantar l'himne de la Cinta perquè el reliquiari era portat de manera solemne per mans

del prior de l'Arxiconfraria. La presidenta de la Cort d'Honor va dirigir unes paraules a l'inici de l'Eucaristia que ajudaren a tots a posar més sentiment al moment que es vivia. I així, tots els devots de la Mare de Déu de la Cinta van seguir la celebració amb devoció.

Després de la comunió, el M.I. Josep M. Membrado va explicar la història del nou reliquiari i Mn. Eduard va acabar donant les gràcies a tots per haver pogut gaudir d'aquell moment tan especial.

Al final, tothom va poder passar a venerar la Santa Cinta i, en record, es va regalar una estampa als feligresos que hi van assistir. L'Ajuntament de l'Ampolla va oferir dolços i beguda als qui anaven sortint emocionats de l'acte que havien compartit.

Va ser un regal molt gran pels qui van assistir-hi i un moment d'excel·lència per a la parròquia de l'Ampolla en aquest final d'estiu 2018.

Consell Parroquial de l'Ampolla

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

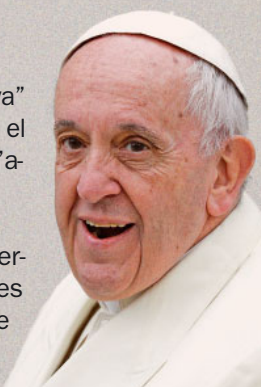
gost).

@Pontifex: «La vida cristiana és sobretot la resposta agraïda a un Pare generós» (3 d'agost).

@Pontifex: «La caritat és el testimoni més eficaç, perquè revela als homes l'amor de Déu» (2 d'agost).

@Pontifex: «L'Eucaristia és la "reserva" del paradís: és Jesús que ens guia en el nostre camí cap a la vida eterna» (6 d'agost).

@Pontifex: «El mal busca convèncer-nos que la mort és el final de totes les coses, però Crist Ressuscitat ens obre un horitzó de vida eterna!» (8 d'agost).

«Canvia el món», lema del Domund 2018

Al nostre món podem veure fàcilment canvis superficials, de vegades pecant de frívols, que deixen les coses, en el millor dels casos, com estaven. D'altres, que porten les coses a pitjor, perquè acaben derivant en accions injustes o atempten contra la dignitat humana. Això, si no suposem des de la indiferència, que no hi ha res a fer, que les coses només poden ser com són.

Front això, els missioners ens mostren que sempre és possible un canvi a millor, radical, profund i real. La seva pròpia vida constitueix la prova fefaent de què un cor en el que ha entrat Déu, amb tota la seva novetat i creativitat, pot canviar el món. És l'Esperit que crida «Mireu!, que faig noves totes les coses» (Ap 21,5). Des d'aquesta perspectiva el

cardenal Hummes manifesta que «el Sínode de l'Amazònia no va ser convocat per repetir allò que l'Església ja diu, sino per avançar». I de nou, com en les primeres comunitats, la missió de Pau, la missió «ad gentes», transforma el món i, amb ell, a la pròpia Església.

Front aquest plany permanent en què sembla ens hem assegut les comunitats eclesials del vell món, el crit joiós que ens ve dels qui viuen cada dia l'aventura de la missió ens desperta al repte de l'Evangeli. Un compromís de vida que atreu i segueix atraient molts joves. Massa cops mostrem al jovent les nostres velles estructures forçant-los a voler continuar-les: l'Esperit ho fa tot nou!, i en aquest proper Sínode de la Joventut, l'Església que canvia el món, la que camina cap a l'altre, la

que proclama la Paraula als que mai l'han oïda, els pot aportar l'alè d'esperança d'aquesta transformació. El DOMUND no és només un diumen-

ge, un mes... siguis un transformador permanent!

Delegació Diocesana de Missions

Diócesis de Tarragona y Tortosa. Camino Neocatecumenal. Peregrinación

Del 20 al 27 de agosto hemos hecho una peregrinación con más de 50 jóvenes de las parroquias de San Pedro del Serrallo (Tarragona), la Inmaculada (Reus), Sant Pere Apòstol (l'Hospitalet de l'Infant) y Sant Bartomeu (Benicarló). De este modo, respondíamos a la convocatoria de Kiko Argüello, iniciador del Camino Neocatecumenal, a un encuentro vocacional en San Pedro del Pinatar (Murcia) como preparación de los jóvenes a la XV Asamblea Ordinaria del Sínode de los Obispos («Los jóvenes, la fe y el discernimiento vocacional») que se realizará del 3 al 28 de octubre de este año.

Han sido diversos los aspectos que se han tratado durante la peregrinación, además de las distintas activi-

dades que les permetieren prepararse para este encuentro, como predicar a la luz de la Palabra de Dios en el rezo de las laudes diarias.

Comenzamos la peregrinación alojados en el Seminario Menor de Se-

gorbe (Castellón) con una celebración penitencial. Esos días nos prepararon para las misiones populares en los pueblos del norte de la diócesis, visitar y recibir catequesis en el Seminario Redemptoris Mater de Betxí

(Castellón), recibir la indulgencia del Año Jubilar de San Vicente Ferrer en la Catedral y terminar con una celebración en la Cueva Santa de Altura.

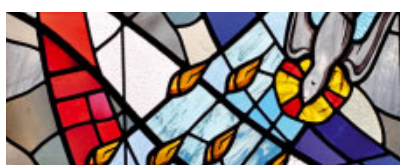
Finalmente, tras el encuentro vocacional en San Pedro del Pinatar, en el que más de 170 chicos se ofrecieron para ingresar en el Seminario y más de 200 chicas se levantaron, dispuestas a abrazar la vida contemplativa, nuestros jóvenes han regresado a sus casas con fuerzas renovadas para emprender el combate de la fe.

Que el Señor, que ha renovado nuestras fuerzas, nos siga sosteniendo para gastar nuestras vidas en el anuncio del Evangelio.

Jordi Ubach y equipo
Camino Neocatecumenal

AGENDA

- ▶ **Divendres 12**, Benicarló, parròquia Sant Bartomeu, inici de les celebracions del 275è aniversari de la construcció del temple parroquial.
- ▶ **Dissabte 13**, Morella, a les 20 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 14**, la Sénia, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 8. ■ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Gn 1,6-12 / Sl 110 / Lc 10,25-37]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent. □ **Lleida**: Sants Àngels de la Guarda.
- 9. ■ Dimarts** [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev. fund.
- 10. ■ Dimecres** [Ga 2,1-2.7-14 / Sl 116 / Lc 11,1-4]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de Va-

lència (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1, 69-75 / Lc 11,5-13]. Sant Joan XXIII, papa; santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg. fund. Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Divendres [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó;

sant Serafi de Monte Granario, religiós caputxí; santa Domnina, verge.

13. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Remei; sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; sant Caledonia, vg.

14. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 7,7-11 / Sl 89 / He 4,12-13 / Mc 10, 17-30 (o bé, més breu: Mc 10,17-27)]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; santa Fortunata, vg. i mr.

Diumenge XXVII de durant l'any (B)

COMENTARI

El Regne de Déu és pels qui són com els infants

Al 2n relat de la Creació, per evitar la condició solitària de l'home-Adam, diu el Senyor: *No estaria bé que l'home estigués sol.* Per això decideix: *Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.* Així la dona-Eva serà «ajut» no inferior sinó igual a l'home-Adam, capaç de fer-li la «companyia» que cap altra creatura pot fer-li.

Déu que creà la resta de creatures manant-ho de paraula (*Déu digué... i així fou*), crea l'ésser humà (tant home com dona) treballant: *modela l'home-Adam amb pols de la terra i, per a la dona, prengué a l'home una de les costelles i omplí amb carn el buit.*

L'expressió «*Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn*» indica pertinença al mateix grup o categoria. Li ho diu Laban al seu futur gendre Jacob (*Gn 29, 14*); Abimelek al clan de la seva mare (*Jt 9,2*); David a les tribus del Nord (*2Sa 5,1*).

La carta-homilia als Hebreus dedica la 1a part al contrast entre àngels i homes mostrant el paper de Crist, salvador dels homes i no dels àngels.

Jesús abaixat, posat un moment per sota dels àngels, però ara coronat de glòria i prestigi. En aquest procés d'abaixament i exaltació hi ha la iniciativa de Déu que *volia portar molts fills a la glòria.* D'acord amb aquest projecte *convenia que Aquell qui els havia de guiar a la Salvació fos «consagrat» pels sofriments:* amb «consagració» no ritual sinó de perfeccionament mitjançant els sofriments.

Després d'adoctrinar el Poble (v. 2-9), Jesús a casa fa un ensenyament particularitzat als deixebles (v. 10s).

Fugint de la casuística matrimonial, ressitua la qüestió en el criteri de Déu *al principi*, contraposant la voluntat primigènica de Déu amb la posterior normativa humana de Moisès *perquè sou tan durs de cor.*

Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar. Jesús introdueix dos principis a la llum del 6è Manament.

Deixeu venir els nens... El Regne de Déu és pels qui són com ells: la societat farisaica de l'època menystenia els infants «incaços de conèixer la Torà i de poder així fer mèrits davant Déu». Jesús innova el criteri posant els infants com a model del qui acull amb goig el do de la fe que li arriba testimoniats pels adults.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,18-24)

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.» El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.» Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment ells dos formen una sola família.

► Salm responsorial (127)

R. *Que el Senyor ens beneixi tota la vida.*

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,9-11)

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi, perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,2-16)

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren si el marit es podia divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: «Què us va ordenar Moisès?» Li respongueren: «Moisès permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se.» Jesús els digué: «Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.» Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els digué: «Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri.»

La gent portava a Jesús uns nens perquè els imposés les mans, però els deixebles renyaven els qui els havien portat. A Jesús li sabé greu que els renyessin, i els digué: «Deixeu venir els nens, no els excloueu, el regne de Déu és per als qui són com ells. Us ho dic amb tota veritat: Qui no rebí el regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas.» I els prenia als braços i els beneïa imposant-los les mans.

► Lectura del libro del Génesis (Gén 2,18-24)

El Señor se dijo: «No es bueno que el hombre esté solo; voy a hacerle a alguien como él, que le ayude». Entonces el Señor Dios modeló de la tierra todas las bestias del campo y todos los pájaros del cielo, y se los presentó a Adán, para ver qué nombre les ponía. Y cada ser vivo llevaría el nombre que Adán le pusiera. Así Adán puso nombre a todos los ganados, a los pájaros del cielo y a las bestias del campo; pero no encontró ninguno como él, que le ayudase. Entonces el Señor Dios hizo caer un letargo sobre Adán, que se durmió; le sacó una costilla, y le cerró el sitio con carne. Y el Señor Dios formó, de la costilla que había sacado de Adán, una mujer, y se la presentó a Adán. Adán dijo: «¡Esta sí que es hueso de mis huesos y carne de mi carne! Su nombre será "mujer", porque ha salido del varón». Por eso abandonará el varón a su padre y a su madre, se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne.

► Salmo responsorial (127)

R. *Que el Señor nos bendiga todos los días de nuestra vida.*

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 2,9-11)

Hermanos: Al que Dios había hecho un poco inferior a los ángeles, a Jesús, lo vemos ahora coronado de gloria y honor por su pasión y muerte. Pues, por la gracias de Dios, gustó la muerte por todos. Convenía que aquel, para quien y por quien existe todo, llevara muchos hijos a la gloria perfeccionando mediante el sufrimiento al jefe que iba a guiarlos a la salvación. El santificador y los santificados proceden todos del mismo. Por eso no se avergüenza de llamarlos hermanos.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,2-16)

En aquel tiempo, acercándose unos fariseos, preguntaban a Jesús para ponerlo a prueba: «¿Le es lícito al hombre repudiar a su mujer?». Él les replicó: «¿Qué os ha mandado Moisés?». Contestaron: «Moisés permitió escribir el acta de divorcio y repudiarla». Jesús les dijo: «Por la dureza de vuestro corazón dejó escrito Moisés este precepto. Pero al principio de la creación Dios los creó hombre y mujer. Por eso dejará el hombre a su padre y a su madre, se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne. De modo que ya no son dos, sino una sola carne. Pues lo que Dios ha unido, que no lo separe el hombre». En casa, los discípulos volvieron a preguntarle sobre lo mismo. Él les dijo: «Si uno repudia a su mujer y se casa con otra, comete adulterio contra la primera. Y si ella repudia a su marido y se casa con otro, comete adulterio.»

Acercaban a Jesús niños para que los tocara, pero los discípulos los regañaban. Al verlo, Jesús se enfadó y les dijo: «Dejad que los niños se acerquen a mí: no se lo impidáis, pues de los que son como ellos es el reino de Dios. En verdad os digo que quien no reciba el reino de Dios como un niño, no entrará en él». Y tomándolos en brazos los bendecía imponiéndoles las manos.